

være Disput om Valgret, vedkommende vilde, naar 10 Aar vare hengaaede, uden videre kunne optages paa Valglisten, og adskillige ret pinlige Sager vilde dermed forsvinde. Det vilde ogsaa i adskillige Tilfælde have Betydning med Hensyn til Erhvervelse af Næringsadkomst, hvortil der kræves Uberygthet. Der foreligger ikke saa ganske saa Tilfælde, hvor det er haardt, at Folk, der en enkelt Gang kunne have forset sig mod Straffeloven, have megen Besvær med at komme i en borgerlig Stilling igen, blandt andet ogsaa fordi de ikke have deres Værettheder ubeskaarne. Endelig er der et tredie Forhold, hvor dette Forslag utvivlsomt vilde faa nogen praktisk Betydning, nemlig med Hensyn til Erhvervelse af Alderdomsforsørgelse, hvortil der ogsaa kræves Uberygthet. Jeg skal gerne erkende, at det, der nærmest gav mig Anledning til at komme ind paa denne Sag, var forskellige Tilfælde, hvor man fra Politiets og Kommunalbestyrelsens Side, jelsfølgelig med fuld lovlig Ret i Henhold til Alderdomsforsørgelsesloven, havde gaaet paa Jagt efter nogle gamle Forseelser, der laa 30—40 Aar tilbage i Tiden, lige over for Folk, som i Mellemtiden havde ført en i alle Henseender ulastelig Wandel. Der vil altsaa, hvis en saadan Lov som denne vedtages, ikke længere kunne blive Tale om den mange Gange pinlige og til Dels brutale Jagt, der kan gøres paa Folk, der have haft en gammel Synd paa deres Sambittighed. Man kan sige, at de Folk kunne søge Væresoprejsning efter den gældende Lov, men det er saa, at det for mange er pinligt at gaa rundt og faa Attester og til Kommunalraadene for at faa Erklæring herom, navnlig naar der er hengaaet en lang Aarrække, og sikkert nok mange Mennesker ere i den Tro, at saa er det begravet, og saa skulle de atter ind i disse pinlige Forhold. Efter at Alderdomsforsørgelsesloven er udkommen, er det hændt, at saadanne gamle Folk, der kunne have begaaet Forseelser, der ligge 30—40 Aar tilbage i Tiden, tro, at det er glemt og begravet og i Tillid dertil indgive Begæring om Alderdomsforsørgelse, maaske endog i den Tro, at de ikke ere straffede, og saa opdager Kommunalbestyrelsen eller Politimyndighederne deres gamle Synd. Hvad sker saa? Saa miste de deres Alderdomsforsørgelse og kunne yderligere tiltales og blive vel ogsaa tiltalte for at have givet vrangne Forklaringer. Det er ganske pinlige Sager, og jeg skulde tro, at ingen, hverken Politimyndighederne, Justitsministeriet eller Kommuneraadene med stor Glæde se paa dem. Jeg tror, at dette lille Forslag i alt væsentligt taler for sig selv, saa at jeg

ikke behøver at opholde Tinget længere med at anbefale det. Lige over for en Indvending, som maaske vilde fremkomme, skal jeg sige, at jeg for min Del gerne var gaaet noget videre. Der kan naturligvis disputeres om, hvor lang Tid der bør hengaa, efter at der er begaaet en vanærende Handling, inden Væretthederne atter kunne indtræde. Naar jeg har foreslaaet 10 Aar, er det noget under Hensyn til de 5 Aar, vi have; nu kan man jo faa Væresoprejsning, naar der er gaaet 5 Aar, men ganske vist først efter en Række Formaliteter, som det undertiden kan være vanskeligt nok at fyldestgøre. Det er jo nu en Skønssag, hvor lang Tid man skal lade gaa hen, for at Folk skulle kunne spares for det Besvær og den Ulejlighed, der nu er forbunden med at skulle erhverve Attester fra Kommunalraadene o. s. v. Jeg for min Del gif gerne videre ikke alene med Hensyn til Antallet af de Aar, der burde hengaa, inden Væresoprejsning kunde faas, men ogsaa med Hensyn til de Forseelser og Straffe, efter hvilke der kunde gives Væresoprejsning uden Ansøgning. Naar jeg ikke er gaaet videre, er det nærmest af opportunistiske Hensyn. Jeg vilde nødig gaa videre, end at man kunde vente, at dette lille Lovforslag gif igennem uden for store Vanskeligheder. Hvis man stillede Fordringerne noget større, hvad jeg i og for sig gerne gif med til, kunde man befrygte den Indvending: Det griber noget stærkt ind i det bestaaende System; og saa vilde det være adskilligt vanskeliggere at faa det gennemført. Jeg kunde saa meget vanskeliggere indlade mig paa det, som man burde vente om ikke alt for lang Tid at staa over for en mere gennemgribende Forandring af vor Retsplejes Forhold. Vi huffe jo nok, at vi her for nogle Aar siden førte en ret livlig Forhandling om Dødsfængslet af at faa vor kriminelle Retspleje reformeret, og vi gif saa vidt, at vi opfordrede den højtæredede Justitsminister til at fremme denne Sag. Nu har man ganske vist ikke hørt noget videre om den stærke Trang, der i det Øjeblik var for, at vi fik vor Retspleje reformeret; den synes ikke at have været overdreven stor; i hvert Fald har man til Dato ikke hørt noget derom. Jeg skal nu ikke komme ind paa en Kritik af den Hurtighed, hvormed Retsplejesagen fremmes, men jeg vil dog henbise til det Haab, at denne Sag om ikke alt for lang Tid maa komme frem; og netop af Hensyn dertil mener jeg ogsaa, at vi ikke skulle lappe mere paa det gamle end højt nødvendigt, for at imødefomme Øjeblikkets Krav, navnlig skal man ikke efter mit Skøn stille Fordringerne højere, end, at